

## เพื่อที่จะปลดปล่อยดวงวิญญาณให้หลุดพ้นจากโลกแห่งความทุกข์นี้

จงเพิ่มการทำงานรับใช้ด้วยจิตใจ กลับมาเพียบพร้อมและสมบูรณ์พร้อม

วันนี้ บัพดาตา ผู้เป็นนายแห่งสมบัติที่มีค่าทั้งหมดได้เห็นลูกๆของท่านในทุกหนแห่งที่เต็มไปด้วยสมบัติที่มีค่าทั้งหมด บัพดาตาได้ทำให้ลูกทุกคนเป็นนายของสมบัติที่มีค่าทั้งหมด ผู้ประทานมีเพียงผู้เดียว และท่านประทานให้ทุกคนในจำนวนที่เท่ากัน ท่านมิได้ประทานให้ใครบางคนน้อยกว่าและคนอื่นมากกว่า เพราะเหตุใด? พ่อเป็นนายแห่งสมบัติที่มีค่าที่ไม่มีที่สิ้นสุด สมบัติที่มีค่านั้นไม่มีขีดจำกัด และด้วยเหตุนี้ลูกทุกคนจึงเป็นนายของสมบัติที่มีค่าที่ไม่มีที่สิ้นสุดเหล่านี้ บัพดาตาได้ให้ทุกสิ่งเท่ากันกับทุกคน อย่างไรก็ตามจากบรรดาผู้ที่ได้ชิมชั้ บางคนได้ชิมชั้สมบัติที่มีค่าทั้งหมด และบางคนก็ชิมชั้ตามกำลังความสามารถของพวกเขา บางคนเป็นอันดับหนึ่ง และบางคนตามลำดับกันไป ไม่ว่าลูกแต่ละคนจะชิมชั้สมบัติที่มีค่ามากเพียงใด ความซาบซึ้งจากสมบัติที่มีค่าเหล่านี้ก็ปรากฏให้เห็นได้ชัดบนใบหน้าและในดวงตาของลูก สำหรับดวงวิญญาณที่เต็มไปด้วยสมบัติที่มีค่าเหล่านี้ จะเห็นได้จากใบหน้าและดวงตาของพวกเขาที่เปี่ยมล้นด้วยสมบัติเหล่านั้น เช่นที่ลูกสามารถบอกได้จากพฤติกรรมและใบหน้าของดวงวิญญาณที่ได้รับสมบัติทางกายภาพว่าเราได้สมบัติเหล่านั้นแล้ว ในทำนองเดียวกัน ความซาบซึ้งและความสุขจากสมบัติที่ไม่สูญสลายเหล่านี้ก็ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน ความซาบซึ้งทางจิตวิญญาณของการเต็มเปี่ยมนั้นทำให้ลูกเป็นจักรพรรดิที่ไร้กังวล ที่ใดมีความซาบซึ้งของพระเจ้า ที่นั่นย่อมไม่มีความกังวลใดๆ ลูกจะกลายเป็นจักรพรรดิที่ไร้กังวล เป็นจักรพรรดิแห่งดินแดนที่ปราศจากความทุกข์ ดังนั้น ลูกทั้งหลายจึงเป็นจักรพรรดิที่ไร้กังวลที่เต็มไปด้วยสมบัติที่มีค่าของพระเจ้าใช่หรือไม่? ลูกเป็นจักรพรรดิแห่งดินแดนที่ปราศจากความทุกข์ ลูกมีความกังวลใดๆหรือไม่? ลูกมีความทุกข์หรือไม่? ลูกไม่มีความกังวลใดๆเลยว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นหรือว่ามันจะเกิดขึ้นอย่างไร ลูกคือผู้ที่อยู่อย่างมั่นคงในสภาพไตรกาลดาชิ และลูกรู้ว่าอะไรก็ตามที่เกิดขึ้นก็จะดี และอะไรก็ตามที่ยังจะเกิดขึ้นก็จะยิ่งดีขึ้นไปอีก เพราะเหตุใด? ลูกเป็นมิตรร่วมทางของพ่อผู้ทรงอำนาจ ลูกอยู่กับท่านเสมอ ลูกแต่ละคนมีความซาบซึ้งและความภาคภูมิใจที่บัพดาตาอยู่ในหัวใจของลูกเสมอ และลูกคงอยู่บนบัลลังก์หัวใจของพ่อเสมอ ดังนั้น ลูกจึงมีความซาบซึ้งเช่นนั้นใช่หรือไม่? ลูกนั่งอยู่บนบัลลังก์หัวใจ ดังนั้น อย่าว่าแต่ในความคิดของลูกเลย แม้กระทั่งในความฝันของลูก ก็ไม่สามารถมีคลื่นหรือร่องรอยแห่งความทุกข์แม้เพียงเล็กน้อย เพราะเหตุใด? ลูกเปี่ยมล้นด้วยสมบัติที่มีค่าทั้งหมดและสิ่งใดที่เต็มเปี่ยมย่อมไม่สั่นคลอน

ดังนั้น บัพดาตาจึงมองเห็นสภาพของความสมบูรณ์ของลูกๆทุกคนในทุกหนแห่ง บัพดาตาตรวจสอบบัญชีการสะสมของแต่ละคน ลูกได้รับสมบัติที่มีค่าที่ไม่มีที่สิ้นสุด แต่ลูกได้ใช้สมบัติเหล่านั้นด้วยการใช้เพียงอย่างเดียว หรือลูกได้เพิ่มพูนสมบัติที่ลูกได้รับด้วยการใช้สมบัติเหล่านั้นด้วยหรือไม่? แต่ละคนได้สะสมสมบัติไว้ในบัญชีที่เปอร์เซ็นต์? สมบัติเหล่านั้นไม่ใช่เพียงแค่ในช่วงเวลาปัจจุบันนี้เท่านั้น แต่สมบัติเหล่านั้นจะไปกับลูกในอนาคตด้วย มีเพียงสิ่งที่ลูกสะสมไว้เท่านั้นที่จะไปกับลูก ดังนั้นบาบาจึงมองเห็นเปอร์เซ็นต์ ท่านเห็นอะไร? ลูกทุกคนกำลังทำงานรับใช้ตามโยคะและความสามารถของพวกเขา แต่มีความแตกต่างกันในการสะสมผลของงานรับใช้ของพวกเขา บาบาได้เห็นบัญชีของการสะสมของลูกๆเพียงไม่กี่คน พวกเขาทำงานรับใช้มากมาย แต่สิ่งที่บ่งบอกถึงการสะสมผลของงานรับใช้คือเมื่อดวงวิญญาณที่ทำงานรับใช้ได้รับคะแนน 100% ในความคิด คำพูด และการกระทำ - 100 คะแนนในทั้งสามด้าน พวกเขาทำงานรับใช้ แต่ในเวลาทำงานรับใช้หรือแม้กระทั่งหลังจากทำงานรับใช้แล้ว ถ้าพวกเขามีความพอใจกับตัวเองในจิตใจของพวกเขาและกับดวงวิญญาณที่พวกเขารับใช้ พอใจกับผู้ที่เป็เพื่อนของพวกเขาในการทำงานรับใช้ และกับผู้ที่ได้เห็นหรือได้ยินผู้ที่ทำงานรับใช้ นั้น หากพวกเขาทั้งหลายมีความพอใจด้วยเช่นกัน เมื่อนั้นลูกก็จะสามารถเข้าใจได้ว่าพวกเขาได้สะสมผลนั้นไว้แล้ว หากไม่มีความพอใจในตนเองหรือในผู้อื่น เปอร์เซ็นต์ที่สะสมไว้ก็จะลดลง

ลูกได้รับการบอกถึงวิธีในการทำงานรับใช้ที่ถูกต้องแล้ว หากทำสามสิ่งนี้อย่างถูกต้องและถูกวิธี ลูกก็จะสะสมได้ ลูกได้รับการบอกมาแล้วว่า 1) จิตสำนึกของการเป็นเครื่องมือ 2) ความรู้สึกถ่อมตน 3) ก) ธรรมชาติที่บริสุทธิ์ และ ข) คำพูดที่บริสุทธิ์. เจตนารมณ์ (จิตสำนึก) ความรู้สึกและธรรมชาติ คำพูด หากแม้เพียงด้านเดียวมีน้อยกว่า หากลูกมีหนึ่งสิ่งแต่ไม่มีอีกสองสิ่ง หรือหากลูกมีสองสิ่งแต่ไม่มีสิ่งที่สาม ความอ่อนแอนั้นก็ลดเปอร์เซ็นต์การสะสมของลูกลง ดังนั้น จงตรวจ

สอบตนเองในทั้งสี่วิชา (เครื่องมือ ความถ่อมตน ธรรมชาติที่บริสุทธิ์ และคำพูดที่บริสุทธิ์) ฉันได้สะสมไว้ในบัญชีของฉันในทั้งสี่วิชาหรือไม่? เพราะเหตุใด? บัพาดาได้เห็นแล้วว่าในสี่วิชาที่บาบาพูดถึง ลูกบางคนเขียนข่าวงานรับใช้เกี่ยวกับสิ่งนั้นมากมาย แต่เมื่อเทียบกับสิ่งนั้น บัญชีการสะสมของพวกเขากลับน้อยกว่า

ตรวจสอบสมบัติที่มีค่าทั้งหมด สมบัติที่มีค่าของความรู้นี้หมายความว่า: ฉันได้สร้างทุกความคิดและทำทุกการกระทำในขณะที่มีความรู้อย่างเต็มเปี่ยมหรือไม่? มันไม่ธรรมดาใช่ไหม? โยคะหมายความว่าคลังสมบัติของทุกพลังเต็มเปี่ยม ดังนั้นให้ตรวจสอบตารางเวลาของทุกวัน: พลังที่ต้องการเป็นไปตามเวลาที่ต้องการใช้เมื่อได้รับคำสั่งหรือไม่? นายผู้ทรงอำนาจหมายถึงผู้เป็นนาย ไม่ควรเป็นเช่นนั้นที่เมื่อเวลาผ่านไป ลูกจะเฝ้าแต่คิดถึงพลังนั้น หากพลังไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในเวลาที่ได้รับคำสั่ง หากลูกไม่สามารถทำให้พลังทำงานภายใต้คำสั่งของลูกได้ ลูกจะสามารถประกาศสิทธิ์ในอาณาจักรที่ปราศจากอุปสรรคได้อย่างไร? ลูกสะสมสมบัติของพลังไว้ได้มากเพียงใด? สิ่งใดก็ตามที่ลูกสามารถใช้ได้ในเวลาที่ลูกต้องการสิ่งนั้นก็สะสมไว้ ลูกยังคงตรวจสอบสิ่งที่ลูกสะสมไว้อยู่เรื่อยๆหรือไม่? บัพาดามีความรักอย่างลึกซึ้งต่อลูกๆทุกคน บัพาดาต้องการให้บัญชีการสะสมของลูกทุกคนเต็มเปี่ยม ในดาร์นาก็เช่นกัน: สิ่งซื้อมากของดาร์นาคือทุกการกระทำของลูกจะเต็มไปด้วยคุณธรรม คุณธรรมใดก็ตามที่จำเป็นในเวลาใดก็ตาม คุณธรรมนั้นจะปรากฏออกมาและเห็นได้ชัดเจนในใบหน้าและในพฤติกรรมของลูก หากคุณธรรมใดขาดหายไป ตัวอย่างเช่น หากลูกต้องการคุณธรรมของความง่ายดาย ความเรียบง่าย หรือความอ่อนหวานในขณะที่กำลังทำบางสิ่ง หากมีการบีบบังคับแม้เพียงเล็กน้อย แทนที่จะมีความง่ายดาย ความเรียบง่าย และความอ่อนหวานในคำพูดและการกระทำของลูก หรือหากเพราะความเหนื่อยล้าก็จะเป็นความอ่อนหวานนั้น หากคำพูดไม่อ่อนหวาน หากใบหน้าของลูกไม่อ่อนหวานและลูกมีความจริงจังเคร่งเครียดแล้ว นั่นย่อมไม่เรียกว่าเต็มไปด้วยคุณธรรม ไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นอย่างไร ไม่ว่าคุณธรรมของลูกจะเป็นเช่นไร ขอให้มันแต่คุณธรรมเหล่านั้นเท่านั้นที่ปรากฏออกมา บาบา กำลังบอกลูกสั้นๆในตอนนี่

ในทำนองเดียวกัน ในงานรับใช้: สิ่งซื้อมากที่ดีที่สุดของผู้รับใช้ที่ทำงานรับใช้คือตัวเขาเองจะอยู่อย่างเบาสบายอยู่เสมอ เขาจะถูกมองว่าเบาสบายและมีความสุข ผลของงานรับใช้คือความสุข หากในขณะที่ทำงานรับใช้ ความสุขของลูกหายไป นั่นไม่ได้สะสมไว้ในบัญชีของงานรับใช้ของลูก ลูกได้ทำงานรับใช้และให้เวลา ลูกใช้ความพยายาม และดังนั้นเปอร์เซ็นต์เล็กๆน้อยๆจึงถูกสะสมไว้ ซึ่งจะไม่สามารถสูญเปล่า อย่างไรก็ตามลูกจะไม่สะสมเปอร์เซ็นต์นั้นมากเท่าที่ควร ในทำนองเดียวกัน สิ่งซื้อมากของสิ่งนี้ในแง่ของความสัมพันธ์และสายสัมพันธ์คือการได้รับพร ไม่ว่าลูกจะมีการติดต่อกับใครหรือมีความสัมพันธ์กับใคร ขอให้พรนั้นบังเกิดขึ้นกับลูกในจิตใจของพวกเขาว่า: "ดีมาก!" ไม่ใช่จากภายนอก แต่จากหัวใจของพวกเขา ขอให้พรปรากฏออกมาจากหัวใจของพวกเขา และหากลูกได้รับพรของพวกเขาแล้ว การได้รับพรก็เป็นวิธีที่ง่ายดายมากในการเพียรพยายาม อย่าให้การบรรยาย ดังนั้น โอเค งานรับใช้ด้วยจิตใจของลูกก็ไม่ได้ทรงพลังขนาดนั้น และลูกก็รู้วิธีในการสร้างแผนใหม่ๆ ก็ไม่เป็นไรหรอก วิธีที่ง่ายที่สุดในการเพียรพยายามคือการให้พรและรับพร บัพาดาอ่านความคิดในจิตใจของลูกหลายคน ตามกาลเวลาและสถานการณ์ลูกบางคนก็พูดว่า "ฉันจะให้พรกับคนที่ทำสิ่งไม่ดีได้อย่างไร?" คนเราเมื่อรู้สึกโกรธคนๆนั้น แล้วเราจะให้พรเขาได้อย่างไร? ใช่ ความโกรธก็มีลูกๆมากมายเช่นกัน โอเค คนๆนั้นทำสิ่งไม่ดีแล้วเขาก็เป็นคนไม่ดี และลูกเข้าใจเขาอย่างถูกต้องว่าคนนั้นทำสิ่งไม่ดี เป็นเรื่องดีที่ลูกตัดสินได้ดีและเข้าใจเขาเป็นอย่างดี อย่างไรก็ตาม การเข้าใจเป็นเรื่องหนึ่ง แต่การนำสิ่งไม่ดีที่อีกฝ่ายหนึ่งทำและสถานการณ์ที่ไม่ดีต่างๆนั้นเข้ามาในหัวใจของลูกก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง มีความแตกต่างระหว่างการเข้าใจและการนำสิ่งนั้นเข้ามาในตนเอง ถ้าลูกเป็นคนรู้จักมีเหตุผล คนมีเหตุผลจะเก็บสิ่งไม่ดีไว้ในตัวเองหรือไม่? คนๆนั้นเป็นคนไม่ดี และลูกหลอมรวมมันไว้ในหัวใจของลูก นั่นคือลูกเก็บสิ่งไม่ดีนั้นไว้ในตัวลูกและดูแลมัน การเข้าใจเป็นเรื่องหนึ่ง แต่การนำสิ่งนั้นเข้ามาในตัวเองก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง การเป็นคนรู้จักและมีเหตุผลเป็นสิ่งที่ดี แต่อย่านำเอาสิ่งนั้นมาใส่ตนเอง: "คนนี้ก็แบบนั้นอยู่แล้ว" นั่นคือการนำสิ่งนั้นมาใส่ตนเอง การปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในขณะที่ยังมีการรับรู้เช่นนั้นอยู่นั้นไม่ใช่การกระทำที่มีสามัญสำนึก ดังนั้น บัพาดาจึงได้ตรวจสอบสิ่งนี้ ขณะนี้ เวลาไม่ได้ใกล้เข้ามาเลย ลูกต้องทำให้เวลาใกล้เข้ามา บางคนถามว่า "ช่วยส่งสัญญาณให้เราหน่อยสิว่าจะใช้เวลานานแค่ไหน? 10 ปี? 20 ปี? จะใช้เวลานานเท่าไร?"

ดังนั้น บัพาดาจึงถามคำถามกับลูกๆ ลูกถามคำถามกับพ่อมากมาย ดังนั้น วันนี้พ่อจึงถามคำถามกับลูก ใครคือผู้ที่นำเวลาให้เข้ามาใกล้? มันอยู่ในละคร แต่ใครคือเครื่องมือ? ลูกมีเพลงที่ร้องว่า: "หากใครพยายามขัดขวาง มีใครสามารถหยุดยั้งรุ่งอรุณไม่ให้มาถึงได้หรือไม่?" ลูกมีเพลงนี้ใช่ไหม? แล้วใครที่จะนำรุ่งอรุณมา? ผู้ที่กำลังทำงานเพื่อการทำลายล้างนั้นต่างก็พยายามอย่างยิ่งที่จะนำมาซึ่งการทำลายล้าง แต่ผู้ที่กำลังดำเนินงานของการสร้างใหม่นั้นพร้อมแล้วหรือยัง?

จะเกิดอะไรขึ้นหากโลกเก่าถูกทำลายและโลกใหม่ยังไม่พร้อม? เหตุนี้เองเวลานี้บรรพตาดำจึงได้นำรูปของครุมาใช้แทนที่จะเป็นรูปของพ่อ ลูกได้รับการบ้านแล้วใช่หรือไม่? ใครจะเป็นผู้ให้การบ้าน? ครุ บทบาทของสัตว์ครุจะมีในเวลาสุดท้าย ดังนั้น จงถามตนเองว่า: ลูกได้สร้างสภาพที่เพียบพร้อมและสมบูรณ์พร้อมของลูกได้มากเพียงใด? ลูกเท่าเทียมกันในทุกสิ่งสองสภาพของการอยู่เหนือเสียงและการเข้ามาสู่เสียงหรือไม่? เช่นเดียวกับที่การเข้ามาสู่เสียงนั้นเป็นเรื่องที่ง่ายตายเมื่อใดก็ตามที่ลูกต้องการ ในทำนองเดียวกันลูกสามารถไปอยู่เหนือเสียงเมื่อใดก็ตามที่ลูกต้องการและอย่างไรก็ตามที่ลูกต้องการได้หรือไม่? ลูกสามารถเข้ามาสู่เสียงในหนึ่งวินาที แล้วลูกมีการฝึกที่จะอยู่เหนือเสียงในหนึ่งวินาทีหรือไม่? ในทางกายภาพ ด้วยร่างกายของลูก ลูกสามารถที่จะมาและไปที่ใดก็ตามที่ลูกต้องการ เมื่อไหร่ก็ตามที่ลูกต้องการได้ใช่หรือไม่? ในทำนองเดียวกัน ลูกสามารถมาและไปที่ใดก็ตามที่ลูกต้องการ เมื่อใดก็ตามที่ลูกต้องการด้วยจิตใจและสติปัญญาของลูกได้หรือไม่? ในเวลาสุดท้าย ผู้ที่ประสบความสำเร็จในการทำสิ่งที่เขาต้องการ ตามที่พวกเขาต้องการ ตามคำสั่งของพวกเขาในหนึ่งวินาที ก็จะได้รับคะแนนผ่าน นักวิทยาศาสตร์ก็กำลังพยายามทำสิ่งนี้เช่นกัน ทุกสิ่งควรจะง่ายตายและใช้เวลาไม่นานมาก แล้วสภาพของลูกเป็นเช่นนี้หรือไม่? ลูกไปถึงสภาพของนาฬิกาหรือวินาทีแล้วหรือยัง? ลูกไปถึงไหนแล้ว? เช่นที่ประกาศการแห่งแสงและพลังสามารถกระจายแสงออกมาในหนึ่งวินาทีทันทีที่ลูกเปิดสวิตช์ขึ้นมา ในทำนองเดียวกันลูกสามารถกลายเป็นประกาศการแห่งแสงและกระจายแสงของลูกในหนึ่งวินาทีได้หรือไม่? ดวงตาทางร่างกายของลูกสามารถมองเห็นได้ไกลแม้ในขณะที่ลูกนั่งอยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่งใช่ไหม? ลูกสามารถทอดสายตาสู่ลูกมดไปไกลๆได้ใช่ไหม? ในทำนองเดียวกัน ลูกสามารถนั่งที่ไหนสักแห่งและใช้ดวงตาที่สามของลูกทำให้ผู้อื่นอยู่เหนือเพียงแค่เหลือบมองด้วยการเป็นผู้ประทานพรและผู้ประทานโชคหรือไม่? ลูกกำลังตรวจสอบตนเองในทุกสิ่งเหล่านี้หรือไม่? ดวงตาที่สามของลูกสะอาดและชัดเจนมากหรือไม่? หากมีความอ่อนแอแม้เพียงเล็กน้อย และลูกก็ได้รับการบอกถึงเหตุผลสำหรับสิ่งนั้นในทุกสิ่งมาก่อนแล้ว นั่นคือ ความผูกพันยึดมั่นของ "ฉัน" และ "ของฉัน" ที่มีขีดจำกัดใดๆ ลูกได้รับการบอกเกี่ยวกับจิตสำนึกของ "ฉัน" อย่างชัดเจนและลูกก็ได้รับการบ้านนั้นด้วย ลูกต้องจบสิ้นทั้งสอง"ฉัน" นั้น และเก็บหนึ่ง"ฉัน" ไว้ ลูกทุกคนทำการบ้านนี้แล้วหรือยัง? ผู้ที่ประสบความสำเร็จในการทำบ้าน ยกมือขึ้น ลูกประสบความสำเร็จไหม? บรรพตาดำเห็นทุกคน จงมีความกล้าหาญ อย่าได้หวาดกลัว นี่เป็นสิ่งที่ดี แล้วลูกจะได้รับคำแสดงความยินดี มีน้อยมาก ถ้าลูกทำสำเร็จแล้ว ให้อยกมือขึ้น โข้วมือของพวกเขาบนหัว มีลูกเพียงไม่กี่คนที่ยกมือขึ้น แล้วตอนนี้เราจะทำอะไรกันดี? ลูกทั้งหลายต่างสนุกสนานกับตนเอง

อ้อชะ การบ้านอีกอย่างหนึ่งก็คือการละทิ้งความโกรธ นั่นเป็นสิ่งที่ง่ายใช่ไหม? มีใครบ้างที่ละทิ้งความโกรธ? ใครบ้างที่ไม่มีความโกรธเลยในช่วงนี้? (หลายคนยกมือขึ้น) ยังมีอีกหลายคนในนี้ คนที่ไม่เคยโกรธ – ผู้ที่อยู่ใกล้ๆลูกจะถามเกี่ยวกับลูก มีหลายคน ลูกไม่ได้โกรธเลยหรือ? ในความคิด ในจิตใจ ลูกไม่ได้โกรธเลยหรือ? โอเค อย่างไรก็ตาม ขอแสดงความยินดีด้วย! หากลูกมีความโกรธในจิตใจ แต่ไม่ได้โกรธออกมาเป็นคำพูด ก็ขอแสดงความยินดีด้วย! ดีมาก

ดังนั้น ลูกสามารถเห็นด้วยตนเองตามผลลัพธ์ วางานของการก่อตั้ง การทำให้ตนเองเต็มเปี่ยม และการให้มรดกของการหลุดพ้นแก่ดวงวิญญาณทั้งหลายนั้นสำเร็จสมบูรณ์แล้วหรือไม่ การทำให้ตนเองเป็นตัวของการหลุดพ้นในชีวิตและทำให้ทุกดวงวิญญาณสามารถประกาศสิทธิในมรดกของการหลุดพ้นของตนได้ - นี่คือการกระทำอันสูงส่งที่สุดของดวงวิญญาณผู้กำลังดำเนินงานของการก่อตั้ง ด้วยเหตุนี้บรรพตาดำจึงถามว่า: ลูกจะไปถึงสภาพของการเป็นอิสระจากบ่วงพันธะทั้งหมดและสภาพของการหลุดพ้นในชีวิตในยุคบรรจบกันหรือลูกจะไปถึงสภาพนั้นในยุคทอง? ลูกจะกลับมาสมบูรณ์ในยุคบรรจบกัน หรือลูกจะเรียนรู้ราชาโยคะ ณ ที่นั่นด้วย? มันคือที่นี่ที่ลูกต้องกลับมาเพียบพร้อม ที่นี่ที่ลูกต้องกลับมาสมบูรณ์พร้อม ช่วงเวลาของยุคบรรจบกันคือสมบัติอันล้ำค่าที่ยิ่งใหญ่ที่สุด แล้วรุ่งอรุณนี้ถูกหยุดยั้งโดยมีใครพยายามหยุดมันไว้ไม่ให้มาถึงหรือไม่? พุตสี!

แล้วบรรพตาดำต้องการอะไร? ลูกๆคือตะเกียงแห่งความหวังของพ่อ ดังนั้น จงตรวจสอบบัญชีของลูกเป็นอย่างดี บาบ่าเห็นลูกบางคน พวกเขามีความสุขมาก เป็นเจ้าแห่งความสุข (ไร้กังวล – maujiram) ดำเนินชีวิตไปในความสะอาดสุขสบายของตนเอง “อะไรก็ตามที่เกิดขึ้นก็ดี โอเค เรามาสนุกสนานกันเถอะ ใครจะได้เห็นยุคทอง? ใครจะรู้” ในบัญชีของการสะสม บาบ่าเห็นลูกบางคนที่เป็นนายแห่งความสุขเช่นนั้น “เรามาสนุกสนานกันเถอะ” พวกเขาบอกคนอื่นๆ ว่า “คุณต้องทำอะไรตอนนี้? แค่สนุกกับตัวเอง กิน ดื่ม และรื่นเริง! ขอให้สนุกสนานกันเถอะ” ดังนั้น พ่อจึงพูดว่า จงสนุกสนานเถิด หากลูกเป็นผู้ที่พอใจกับเพียงแค่สิ่งเล็กๆน้อยๆ ก็มีความสุขกับสิ่งนั้นให้มาก ความสนุกสนานผลิตผลิตจากสิ่งอำนวยความสะดวกที่เสื่อมสลายนั้นเป็นเพียงชั่วคราว หากลูกละทิ้งความสนุกสนานผลิตผลิตที่ถาวรและต้องการมีค

วามสนุกสนานเพลิดเพลินจากสิ่งอำนวยความสะดวกชั่วคราว แล้วบัพดาจะพูดอะไรได้ล่ะ? ท่านจะส่งสัญญาณแก่ลูก แล้วท่านจะทำอะไรได้อีก? ลูกจะพูดอะไรกับคนที่ไปเหมืองเพชรแล้วมีความสุขแค่เพชรสองเม็ด? ดังนั้น อย่าเป็นเช่นนั้นเลย จงกว้างไกลอยู่ในห้วงแห่งความสนุกสนานเพลิดเพลินของความสุขที่เหนือประสาทสัมผัส กว้างไกลอยู่ในห้วงแห่งความสุขของการได้มาซึ่งการบรรลุผลอันไม่สูญสลาย ลองมองดูละครสิ แม้แต่บทบาทของมายาก็มีความพิเศษเฉพาะตัว ในเวลานี้สิ่งอำนวยความสะดวกเช่นนั้นที่ไม่เคยมีมาก่อนก็ปรากฏขึ้น อย่างไรก็ตาม ลูกก็มีตัวอย่างอยู่ตรงหน้าลูกของผู้ที่เพียรพยายามทางจิตวิญญาณและทำงานรับใช้โดยปราศจากสิ่งอำนวยความสะดวกใดๆ เหล่านั้น ในเวลานั้นมีสิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านั้นอยู่หรือไม่? แต่กลับมีงานรับใช้เกิดขึ้นมากเพียงใด? อย่างน้อยก็มีคุณภาพเกิดขึ้น อย่างน้อยเพชรพลอยดั้งเดิมก็พร้อมแล้ว สิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านั้นก็น่าดึงดูด การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกนั้นไม่ผิด แต่การล้มความเพียรพยายามทางจิตวิญญาณของลูกและจดจ่ออยู่กับสิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านั้น บัพดาบอกว่านั่นเป็นสิ่งที่ผิด สิ่งอำนวยความสะดวกไม่ใช่พื้นฐานของสภาพที่โอบอุ้มในชีวิตของลูก ความเพียรทางจิตวิญญาณคือพื้นฐานของสิ่งนั้น ผลลัพธ์จะเป็นอย่างไรหากลูกทำให้สิ่งอำนวยความสะดวกเป็นสิ่งที่จำเป็นของลูกแทนที่จะเป็นความเพียรทางจิตวิญญาณ? ความเพียรพยายามทางจิตวิญญาณนั้นไม่มีวันสูญสลาย แล้วผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร?

บัพดาได้รับข่าวเกี่ยวกับงานรับใช้ จดหมาย และจดหมายของความพยายามของลูกๆ และความรักของพวกเขาจากทุกหนแห่ง บัพดาารู้สึกพอใจที่ได้ยินข่าวของลูกๆ ที่เต็มไปด้วยความจริงจังและความกระตือรือร้น: "เราจะทำสิ่งนี้และเราจะทำสิ่งนั้น" เวลานี้ จงใส่ใจแล้วแล้วแล้วกับความกล้าหาญ ความจริงจังและความกระตือรือร้นที่ลูกมี และนำสิ่งนั้นมาใช้ในรูปปฏิบัติ สิ่งเหล่านี้คือพรจากหัวใจของบัพดาสำหรับลูกทุกคน

ถึงดวงวิญญาณที่สูงส่งในทุกหนแห่ง ที่กลับมาเติมเปี่ยมไปด้วยความคิด คำพูด การกระทำ ความสัมพันธ์ และสายสัมพันธ์ ถึงลูกๆ ผู้เป็นสวดาชา นักรบผู้ซึ่งมองดูตนเองอยู่เสมอ ถึงผู้ที่กลายเป็นผู้เอาชนะมาด้วยความมุ่งมั่นและเปิดเผยตนเองต่อพ่อ ถึงลูกๆ ที่เป็นประโยชน์ในงานรับใช้ มีความรู้เติมเปี่ยม และประสบความสำเร็จ ผู้ซึ่งเปิดเผยพ่อแก่โลก รักและระลึกถึงจากบัพดา พรจากหัวใจและนมัสเตหลายล้านเท่า นมัสเต

**พร:** ขอให้ลูกเป็นที่รักของดิลลาราม ผู้ปลอบประโลมหัวใจ และประกาศสิทธิในอันดับหนึ่งบนพื้นฐานของการมีหัวใจที่ซื่อสัตย์และสะอาด  
พ่อ ผู้ปลอบประโลมหัวใจ รักเพียงลูกที่มีหัวใจที่ซื่อสัตย์ แม้ว่าบางคนจะไม่ได้ฉลาดทางโลก แต่มีหัวใจที่ซื่อสัตย์และสะอาด เขาก็ประกาศสิทธิในอันดับหนึ่งได้ พ่อให้สติปัญญาอันยิ่งใหญ่แก่ลูก โดยการรู้จักผู้สร้างผ่านสติปัญญาเหล่านั้น ลูกจะได้รับความรู้ของตอนเริ่มต้น ตอนกลาง และตอนจบของสิ่งสร้าง ดังนั้น อันดับเหล่านี้จึงขึ้นอยู่กับการมีหัวใจที่ซื่อสัตย์และสะอาด ไม่ใช่บนพื้นฐานของงานรับใช้ งานรับใช้ที่ทำด้วยหัวใจที่แท้จริงจะส่งผลกระทบต่อหัวใจ ผู้ที่มีความฉลาด/มีปัญหาจะได้รับชื่อเสียง ในขณะที่ผู้ที่ไม่มีหัวใจจะได้รับพร

**คติพจน์:** การมีความคิดที่บริสุทธิ์และมีความปรารถนาดีต่อทุกคนคือการยกระดับจิตใจอย่างแท้จริง

\*\*\* โอม ซานติ \*\*\*

**สัญญาณที่ละเอียดอ่อน:** เพื่อที่จะเป็นโยคีที่หายตาย จงมีประสบการณ์ในความรักของพระเจ้า

รัศมีแห่งประกาย ความซาบซึ้ง และประสบการณ์ของลูกๆ ที่อยู่อย่างหลอมรวมในความรักและหลุดหายไปในการรักอยู่เสมอ นั่นทรงพลังมาก ที่ปัญหาที่เข้ามาหาพวกเขานั้นเป็นสิ่งที่อยู่ห่างไกลมาก ที่ไม่มีแม้แต่ปัญหาใดๆ สามารถเงยหน้าขึ้นมามองโยคีได้ พวกเขาไม่ต้องใช้ความพยายามใดๆ เลย